

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3546/2566

พนักงานอัยการจังหวัดน่าน (สาขาปัว) โจทก์ นางสาว ข. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 58, พ.ร.บ. จัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 มาตรา 4, พ.ร.บ. จัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 มาตรา 91 ตริ, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.อ. มาตรา 58 วรรคแรก บัญญัติว่า "เมื่อความปรากฏแก่ศาลเอง หรือความปรากฏตามคำแถลงของโจทก์หรือเจ้าพนักงานว่า ภายในเวลาที่ศาลกำหนดตามมาตรา 56 ผู้ที่ถูกศาลพิพากษาได้กระทำความผิดอันมิใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกสำหรับความผิดนั้น ให้ศาลที่พิพากษาคดีหลังกำหนดโทษที่รอการกำหนดไว้ในคดีก่อนบวกเข้ากับโทษในคดีหลัง หรือบวกโทษที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนเข้ากับโทษในคดีหลังแล้วแต่กรณี" ดังนั้น เมื่อคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1193/2560 ของศาลจังหวัดภูเก็ต ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลยให้จำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 30,000 บาท เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2560 คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1930/2560 ของศาลจังหวัดภูเก็ต ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลยให้จำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 40,000 บาท เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2560 และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1582/2560 ของศาลจังหวัดภูเก็ต ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลยให้จำคุก 4 ปี 6 เดือน และปรับ 120,000 บาท เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2561 โดยศาลในทั้งสามคดีรอการลงโทษจำคุกจำเลยไว้มีกำหนดคดีละ 2 ปี ทั้งนี้ การที่ศาลที่พิพากษาคดีหลังจะนำโทษจำคุกที่รอการลงโทษจำเลยไว้ในคดีก่อนทั้งสามคดีมาบวกเข้ากับโทษจำคุกจำเลยในคดีหลังได้ จะต้องได้ความว่า จำเลยกระทำความผิดในคดีหลังในระหว่างเวลาที่ยังอยู่ภายในกำหนดเวลาการรอการลงโทษจำคุกจำเลยในคดีก่อน แต่

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถจัดหางานหรือส่งไปฝึกงานในต่างประเทศ และฐานฉ้อโกง อันเป็นการกระทำความผิดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตั้งแต่วันที่ 23 กรกฎาคม 2561 ถึงวันที่ 27 พฤษภาคม 2563 โดยความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวล้วนเป็นความผิดสำเร็จเมื่อผู้กระทำความผิดลงมือหลอกลวงและได้ไปซึ่งทรัพย์สินของผู้เสียหาย มิใช่ความผิดต่อเนื่องกัน การบรรยายฟ้องของโจทก์จึงเท่ากับกล่าวอ้างว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องทั้งภายในเวลาที่ศาลรอการลงโทษและภายหลังจากนั้น กรณีจึงมีต้องตาม ป.อ. มาตรา 58 วรรคแรก และไม่อาจนำโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนทั้งสามคดีมาบวกเข้ากับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 มาตรา 4, 91 ตริ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58, 341 ให้จำเลยคืนเงิน 25,000 บาท แก่ผู้เสียหาย และบวกโทษจำคุกจำเลยที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1193/2560 คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1930/2560 และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1582/2560 ของศาลจังหวัดภูเก็ต เข้ากับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ ศาลชั้นต้น

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 มาตรา 91 ตรี ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน บวกโทษจำคุก 1 ปี 6 เดือน, 1 ปี 6 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ของจำเลย ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1193/2560 คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1930/2560 และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1582/2560 ของศาลจังหวัดภูเก็ต เข้ากับโทษจำคุกคดีนี้ เป็นจำคุก 7 ปี 24 เดือน ให้จำเลยคืนเงิน 15,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชดเชยความผิดฐานฉ้อโกงเสียจากสารบบความ ยกคำขอให้จำเลยคืนเงินที่ฉ้อโกงไปแก่ผู้เสียหาย ไม่นำโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1193/2560 คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1930/2560 และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1582/2560 ของศาลจังหวัดภูเก็ต บวกเข้ากับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ คงจำคุกจำเลย 1 ปี 6 เดือน นอกจากนี้แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า จำเลยกระทำความผิดฐานหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถจัดหางานหรือส่งไปฝึกงานในต่างประเทศได้ สำหรับฎีกาของโจทก์ที่ว่าจำเลยหลอกลวงผู้เสียหาย และผู้เสียหายส่งมอบเงิน 25,000 บาท ให้แก่จำเลย ในวันที่ 23 กรกฎาคม 2561 ต่อมาผู้เสียหายรู้ว่าถูกจำเลยหลอกลวงเมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2563 เป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์ไม่ได้กล่าวไว้ในฟ้อง อีกทั้งโจทก์มิได้นำสืบพยานหลักฐานไว้ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น โดยโจทก์เพิ่งจะยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นว่าในชั้นฎีกา จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง อันต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า สามารถบวกโทษจำคุกที่รอการลงโทษจำเลยไว้ในคดีก่อนทั้งสามคดีเข้ากับโทษจำคุกในคดีนี้หรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58 วรรคแรก บัญญัติว่า "เมื่อความปรากฏแก่ศาลเอง หรือความปรากฏตามคำแถลงของโจทก์หรือเจ้าพนักงานว่า ภายในเวลาที่ศาลกำหนดตามมาตรา 56 ผู้ที่ถูกศาลพิพากษาได้กระทำความผิดอันมิใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกสำหรับความผิดนั้น ให้ศาลที่พิพากษาคดีหลังกำหนดโทษที่รอการกำหนดไว้ในคดีก่อนบวกเข้ากับโทษในคดีหลัง หรือบวกโทษที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนเข้ากับโทษในคดีหลัง แล้วแต่กรณี" ดังนั้น เมื่อคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1193/2560 ของศาลจังหวัดภูเก็ต ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลยให้จำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 30,000 บาท เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2560 คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1930/2560 ของศาลจังหวัดภูเก็ต ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลยให้จำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 40,000 บาท เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2560 และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1582/2560 ของศาลจังหวัดภูเก็ต ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลยให้จำคุก 4 ปี 6 เดือน และปรับ 120,000 บาท เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2561 โดยศาลในทั้งสามคดีรอการลงโทษจำคุกจำเลยไว้มีกำหนดคดีละ 2 ปี ทั้งนี้ การที่ศาลที่พิพากษาคดีหลังจะนำโทษจำคุกที่รอการลงโทษจำเลยไว้ในคดีก่อนทั้งสามคดีมาบวกเข้ากับโทษจำคุกจำเลยในคดีหลังได้ จะต้องได้ความว่าจำเลยกระทำความผิดในคดีหลังในระหว่างเวลาที่ยังอยู่

ภายในกำหนดเวลาการรอลงโทษจำคุกจำเลยในคดีก่อน แต่คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถจัดหางานหรือส่งไปฝึกงานในต่างประเทศได้ และฐานฉ้อโกง อันเป็นการกระทำความผิดเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ตั้งแต่วันที่ 23 กรกฎาคม 2561 ถึงวันที่ 27 พฤษภาคม 2563 โดยความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวล้วนเป็นความผิดสำเร็จเมื่อผู้กระทำความผิดลงมือหลอกลวงและได้ไปซึ่งทรัพย์สินของผู้เสียหาย มิใช่ความผิดต่อเนื่องกันดังที่โจทก์ฎีกา การบรรยายฟ้องของโจทก์จึงเท่ากับกล่าวอ้างว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องทั้งภายในเวลาที่ศาลรอลงโทษและภายหลังจากนั้นกรณีจึงมีต้องตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58 วรรคแรก และไม่อาจนำโทษจำคุกที่รอลงโทษไว้ในคดีก่อนทั้งสามคดีมาบวกเข้ากับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาลงโทษจำเลยให้จำคุก 1 ปี 6 เดือน โดยไม่นำโทษจำคุกที่รอลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1193/2560 คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1930/2560 และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1582/2560 ของศาลจังหวัดภูเก็ต มาบวกเข้ากับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

บรรศักดิ์ ทวีพัฒน์ · วีรภัทร ไพบูลย์วัฒนกิจ · กิรติ ตั้งธรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3546/2566>